

LÁ THƯ MỤC VỤ

Chuyện ma là chuyện kể hấp dẫn người nghe vì gây tò mò và kích thích trí tưởng tượng của mọi người, phần khác nó làm cho người nghe thấy rờn rợn ở gáy tuy không nghĩ là ma có thật. Còn chuyện người chết hiện hồn về tuy không nhiều nhưng lại có thật. Dì Út tôi có kinh nghiệm này vì chồng của dì hiện về không phải trong giấc mơ mà trong lúc dì ấy tỉnh táo.

Giáo xứ xây ngôi nhà thờ mới nhưng vì tài chánh eo hẹp nên tất cả các công thợ đều do giáo dân đảm nhiệm. Chồng Dì Út do đó cũng là một nhân công xây cất phụ trách phần mộc. Trong lúc đang giúp xây nhà thờ thì ông đột ngột lâm bệnh và qua đời. Sau khi chôn cất ông xong khoảng một tháng, thì nhà Dì có hiện tượng lạ là về khuya con chó cứ suả dòn đập ngoài hè như có người lạ vào nhà, ra xem thì không có ai cả. Tối đêm thứ ba lúc dì ra hè thì nhìn thấy ông ấy nằm trên chiếc ghế gỗ. Dì không hỏi gì cả mà quay vào nhà ngồi đọc kinh cho ông. Vừa đọc vừa suy nghĩ rằng chắc ông ấy còn vướng mắc điều gì đó nên Chúa mới cho hiện về báo cho mình biết để giúp ông. Sáng thức dậy, Dì đi xem lại tất cả đồ đạc trong nhà thì khám phá ra thùng đồ nghề của nhà thờ ông mang về mà quên chưa trả lại vì lâm bệnh đột ngột. Thế là Dì mang thùng đồ nghề đó giao lại cho Cha Xứ. Từ hôm đó ông không bao giờ hiện về nữa.

Ngay từ xa xưa người ta đã tin là có ma. Trong Phúc Âm nhiều lần nói đến chuyện các môn đệ tưởng Chúa Giêsu là ma như trong lần Chúa đi trên mặt nước đến với các ông, hay bất ngờ hiện ra giữa các ông khi nhà đóng kín cửa như trong bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này. Để chứng tỏ mình là người chứ không phải là ma, tức là người đã chết, Chúa Giêsu đã phải đưa tay chân cho các ông sờ và ăn cá nướng trước mặt các ông. Chúa phải làm như vậy vì người Do Thái tin rằng ma thì không có xương thịt và không biết ăn uống. Có xương thịt và có ăn uống tức là người còn sống.

Chuyện ma là chuyện phổ thông ở hầu hết các nền văn hóa trên thế giới, điều này nói lên rằng con người tin có một đời sống, một thế giới khác sau đời sống và thế giới mà chúng ta đang sống. Tuy hai thế giới âm dương khác biệt nhưng cả hai cùng hiện diện bên cạnh nhau. Tấm màn ngăn cách hai thế giới đó rất mỏng manh. Khi ta ra khỏi đời sống này là ta lập tức bước vào đời sau. Và đời sau tuy vô hình nhưng là một thực tại sống động tuy chúng ta không biết nó thế nào.

Việc phục sinh của Chúa Giêsu vén mở cho chúng ta một chút về thực tại của đời sống ấy. Trong mỗi lần hiện ra với các môn đệ, Chúa Giêsu luôn chứng tỏ cho các ông thấy Ngài vẫn có thân xác như trước, vẫn có xương có thịt, vẫn ăn uống bình thường, vẫn còn các vết sẹo của cuộc khổ hình. Nhưng thân xác phục sinh ấy bây giờ lại khác trước vì không bị giới hạn bởi thể lý, có thể biến mất đột ngột hay xuất hiện đột ngột bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu. Thân xác ấy trở thành vô hình mắt trần không thể thấy được mà chỉ có thể nhìn thấy bằng con mắt đức tin. Với con mắt đức tin, chúng ta sẽ nhìn thấy được Chúa Giêsu Phục Sinh đang hiện diện bên cạnh cuộc đời chúng ta. Hiện diện trong Lời của Ngài trong Kinh Thánh. Hiện diện trong Thánh Lễ chúng ta tham dự.

Lời Chúa chính là lời hiện diện của Chúa Phục Sinh, nhưng còn tùy thuộc vào cách chúng ta đón nhận. Nếu chúng ta chỉ coi Lời Chúa như những lời hay ý đẹp thì dẫu có ghi chép cẩn trọng, gìn giữ hoặc đeo trên trán hay trên tua áo như các biệt phái thì chắc chắn chúng ta sẽ không thấy sự hiện diện của Ngài. Còn nếu chúng ta thực thi Lời Chúa trong cuộc sống cách chân thành thì Chúa Phục Sinh sẽ luôn hiện diện thường xuyên bên cạnh chúng ta, ở bất cứ đâu, cho bất cứ ai.

Mỗi khi chúng ta tham dự Bàn Tiệc Thánh Thể, chúng ta được ăn Mình Thánh và uống Máu Thánh của Chúa Phục Sinh. Ngài hiện diện trong chúng ta mỗi lần chúng ta rước lễ. Nên qua việc rước Mình và Máu Chúa chúng ta được mời gọi để trở nên những tấm bánh, những mầu cá sống động để bẻ ra trao cho người khác, để xây đắp cuộc sống tốt đẹp cho những người chúng ta gặp gỡ và những người dân cư ngụ chung quanh chúng ta.

Sau khi chúng ta được tham dự Bàn Tiệc Lời Chúa và Bàn Tiệc Thánh Thể chúng ta được sai đi như Chúa Phục Sinh đã sai các môn đệ xưa “Các con sẽ là chứng nhân về các điều ấy” (Lc 24:48). Làm chứng cho Chúa Giêsu Phục Sinh không phải là kể lại biến cố phục sinh đã xảy ra cách đây hơn 2000 năm, hay làm chứng rằng biến cố đó đã thực sự xảy ra, nhưng là dùng chính đời sống của mình để chứng tỏ rằng quyền năng của Chúa Giêsu Phục Sinh đã tác động và biến đổi chúng ta cách lạ lùng, biến chúng ta thành ngọn đèn sáng trước mặt người đời, ngõ hầu họ nhìn thấy việc lành của chúng ta mà ngợi khen Cha chúng ta ở trên trời.

Tóm lại, hãy sống thế nào để cho mọi người nhìn vào cuộc sống của chúng ta mà biết chúng ta đang tin vào Chúa Giêsu Phục Sinh, một Chúa Giêsu đang sống như Chúa sống với các tông đồ của Chúa hôm nay. Làm được như thế là chúng ta đã chu toàn bổn phận làm chứng cho Chúa rồi.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh